

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY (B)

LECTURA PRIMERA (Jb 38,1-8-11)

Lectura del llibre de Job

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

SALM RESPONSORIAL (106) (R.: 106,1)

Uns comerciants que s'embarcaren
i es feren mar endins
foren testimonis de les obres del Senyor,
dels seus prodigis en alta mar. R.

R.: Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.

A una ordre seva es girà un huracà,
que aixecava grans onades:
es veien al cel, es veien al fons,
i, extenuats de mareig, no es tenien drets,
no hi valia res la seva perícia. R.

En les seves penes cridaren el Senyor,
i els salvà d'aquell perill:
apaivagà el temporal i vingué la bonança,
es calmaren les onades del mar. R.

I els va dur fins al port,
plens de goig per la calma retrobada.
Que reconguin els favors del Senyor,
els prodigis que ha fet en bé dels homes. R.

LECTURA SEGONA (2C 5,14-17)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem.

Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

EVANGELI (Mc 4,35-41)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba.» Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, ¿no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta.» El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «¿Per què sou tan porucs? ¿Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»